

- 3) Articolele 167-171 și 178 din Directiva 2006/112, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2010/45, precum și Directiva 2008/9 trebuie interpretate în sensul că anularea unilaterală a unei facturi de către un furnizor, ulterior adoptării de către statul membru de rambursare a unei decizii de respingere a cererii de rambursare a taxei pe valoarea adăugată (TVA) care se întemeiază pe această factură și în condițiile în care decizia respectivă a rămas deja definitivă, urmată de emiterea de către acest furnizor, într-o perioadă de rambursare ulterioară, a unei noi facturi aferente aceluiași livrări, fără ca acestea să fie repuse în discuție, nu are nicio incidență asupra existenței dreptului la rambursarea TVA-ului care a fost deja exercitat și nici asupra perioadei în care trebuie să fie exercitat acest drept.

(¹) JO C 279, 24.8.2020.

Hotărârea Curții (Camera a zecea) din 21 octombrie 2021 (cerere de decizie preliminară formulată de Spetsializiran nakazatelen sad – Bulgaria) – Procedură penală împotriva lui ZX

(Cauza C-282/20) (¹)

[Trimitere preliminară – Cooperare judiciară în materie penală – Directiva 2012/13/UE – Dreptul la informare în cadrul procedurilor penale – Articolul 6 alineatul (3) – Drepturi la informare ale persoanelor suspectate sau acuzate cu privire la drepturile lor – Articolele 47 și 48 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene – Legislație națională care nu prevede căi procedurale pentru remedierea după ședința preliminară a neclarităților și a lacunelor din conținutul actului de acuzare]

(2021/C 513/17)

Limba de procedură: bulgara

Instanța de trimitere

Spetsializiran nakazatelen sad

Partea din procedura penală principală

ZX

Cu participarea: Spetsializirana prokuratura

Dispozitivul

- 1) Articolul 6 alineatul (3) din Directiva 2012/13/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 mai 2012 privind dreptul la informare în cadrul procedurilor penale și articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene trebuie interpretate în sensul că se opun unei legislații naționale care nu prevede o cale procedurală ce permite să se remedieze după ședința preliminară într-o cauză penală neclaritățile și lacunele din conținutul rechizitoriului care aduc atingere dreptului persoanei acuzate de a i se comunica informații detaliate cu privire la acuzare.
- 2) Articolul 6 alineatul (3) din Directiva 2012/13 și articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene trebuie interpretate în sensul că instanța de trimitere este obligată să efectueze, în măsura posibilului, o interpretare conformă a legislației naționale privind modificarea acuzării care să permită procurorului să remedieze neclaritățile și lacunele din conținutul rechizitoriului în cadrul ședinței de judecată, protejând în același timp în mod activ și real dreptul la apărare al persoanei acuzate. Numai în cazul în care consideră că o interpretare conformă în acest sens nu este posibilă, instanța de trimitere trebuie să lase neaplicată dispoziția națională care interzice suspendarea procedurii judiciare și trimiterea cauzei la procuror pentru ca acesta să întocmească un nou rechizitoriu.

(¹) JO C 287, 31.8.2020.